Anul I No. 7 — Apare Lunar — Aprilie 1941

GLASUL TINERETULUI

—Organ de propagandă al „Editurii Noastre" din Bucureşti pentru Ardeal—

Director:	Redacţia:	Director fondator:
NICOLAE GRAUR	Com. Dârste, 63 Braşov	MARE EMANOIL

Inregistrată la Trib. Ilfov sub No. 129 din 25-XI-1940.

CONDUCĂTORUL STATULUI

Cenzurat Lei 10 ex.

SCRISORI DIN PRESĂ

Despre revista „Glasul Tineretului"

Voința Banatului din 16 11-941 scrie:

„Glasul Tineretului"

Se prezintă tot mai bine. Noul ei director — Literatul — Nicolae Graur împreună cu directorul fondator Mare Emanoil, au reușit să adune în jurul D sale scrisul unor selecționați colaboratori.

Revista apare îngrijit, ultimul număr se prezintă foarte bine. O propunem pentru convingere tineretului.

GLASUL TINERETULUI

Gânduri pentru sărbători

Să ne întoarcem o clipă gândul şi către marea semnificaţie ce o au pentru religia creştină sărbătorile învierii.

Rătăcirea noastră sufletească este atât de mare, încât prea puţini dintre noi calcă regulat pragul bisericii, spre a-şi înviora sufletul sbuciumat de nevoi în ascultarea sfintelor învăţăminte pe cari preotul ni le spune prin îndemnul Domnului, spre dreapta şi buna noastră trăire în viaţă.

Poate că mulţi dintre noi au uitat de sufletul lor şi s'au înstrăinat de biserică mai mult din cauza neglijenţii condamnabile faţă de nevoia hranei lor sufleteşti.

Aceste cuvinte alcătuesc un adevăr, care nu trebue să ne supere, ci trebue să ne întristeze şi să ne pună pe gânduri, năzuind către o reîntoarcere imediată către biserică.

Nimic nu ne poate recrea şi îndepărta de nevoile şi greul vieţii decât cuvântul mângâietor al sfintei slujbe, care satisface prin esenţa ei liniştea de care avem nevoe în viaţă în orice împrejurare.

Bogăţia şi situaţia de rang mare pe cari le-am putea cuceri în viaţă, nu ne pot fi de nici un folos dacă nu avem liniştea sufletească recreatoare, linişte pe care nu o putem afla decât în faţa altarului îngenunchiaţi de puterea rugăciunii preotului şi a noastră.

Atât altarul, cât şi slujba au această mare semnificaţie de a smulge sufletul din masa comună a relelor şi nelinişteî ce ne rod din diferite motive şi a-l reda liberei şi înviorătoarei cugetări, care ne poate asigura o bună vieţuire pe pământ.

Iată de ce glasul preotului stăruie melancolic în cântecul psalmilor.

Această stăruinţă de binefăcătoare păstorire, este îndepărtată de propria noastră comportare, deşi nu reprezintă de cât singurele noastre nevoi.

Glasul Învierii fluturâ în largul zărilor, e timpul să ne lepădăm de înstrăinarea care ne stăpâneşte şi să ne îndreptăm paşii către biserică, spre a da sufletelor noastre hrana ce le trebue şi liniştea necesară.

Mare Emanoil

Moment pios...

S'aude-un glas de toacă'n mânăstirea
Pierdută'n valea plângerii divine...
Şi tainic vin călugării să'nchine
Canonu'n care şi cântă oropsirea.

Ecou'ngână şoaptele creştine
Şi piere'n larg de bolţi cu tânguirea
Credinţii'n care veşnic mânăstirea
Pogoară harul clipelor senine.

Soborul celor strânşi în casa sfântă
Se roagă'n şoapte pentru fiecare...
Şi glasul lor spre ceruri trist s'avântă..

Cerând în psalmi iertare şi'ndurare
Celor ce-şi plâng tristeţea oropsirii
Pe drumul sterp, spinos, al rătăcirii.

Nicolae Graur

CRÂMPEE

Zarul sorţii a căzut să poposesc în pribegia mea şi în cel mai pitoresc colţ al Olteniei, — Tismana.

Destinul înduioşat parcă de sufletul meu trudit, mi-a dat ca mângâere posibilitatea să contemplu aici, o părticică din creaţiunea cea mai măreaţă a Dumnezeirii, cel mai frumos colţ de natură.

O zi târzie de toamnă mi-a fost dat să văd prima oară aici. Din satul cu multe case mici, spoite cu alb, un drum şerpuia în ondulaţii mărunte alături de pârâul cu ciobotitul vesel, în care îşi frângea talazul spumegat cascada de sub mânăstire.

Cât contrast între dansul sburdalnic al acestei ape şi freamătul frunzelor însângerate cari povesteau durerea morţii.

De o parte şi alta a drumului, pădurea ce înbrăca cu o mantie de purpură munţii — începea să fie despoiată.

Crengi urâte ca nişte schelete negre, implorau parcă o rază de soare.

Şopotul codrului îmi părea că-i ruga pentru picătura de viaţă, pentru seva ce nu se stinge, ruga pentru reînvierea în primăvară.

Am contemplat mult acest tablou şi simţeam încet cum nostalgia mea se întrupa în ea.

Vedeam Ardealul meu despoiat, vedeam schelete, mâini disperate cerând ajutor, trupul ciopârțit, — dar simțeam totuși că licărirea de viață a rămas în ea intactă, sufletul ei nu s'a clintit, conștiința națională și iubirea de glie e seva din care își vor reface trupul.

I-am mulțumit acestei zile târzii de toamnă că m'a făcut să sper în reînvierea primăverei Ei.

Și mult am mers să mă sfătuesc cu murmurul izvoarelor, până când, într'o zi, din sâta norilor cei grei, a început să se cearnă primii fulgi de gheață. Iarna a gătit totul în haină de mireasă, țesut din fluturii fulgilor, iar vântul împletea cununi din coarda ziederei și pletele plângătoare ale salciei pustii.

Totul era alb. Pădurea de argint din basmul serilor de iarnă a copilăriei.

O vedeam aievea, iar mânăstirea, castelul din povești din înălțimea ei stâncoasă, zadarnic încerca să stăpânească zarea îngenunchiată în vârful Cioclovinei.

Ființa mea cu clocotiș de ură în suflet abia a îndrăsnit să treacă poarta sacră.

Aici am avut mulțumirea să-mi potpleca genunchii pe lespedea rece a veacurilor trecute iar în obscuritatea bisericii la pâlpâitul luminițelor galbene de ceară, sfinții antici de pe pereți îmi țeseau povestea unei vieți ce are.

Parcă spuneau; mai puțină ură și răsvrătire, mai multă credință, mai aproape de Dumnezeu.

Dar nostalgia mea-i o primăvară cu mugurașii gingași ce se desmerd în picături de rouă.

Pădurea înfloritâ de lilieci, pare să-mi șoptească în amurg ușor povestea de când s'a născut, de când zefirul îi doinește iubirea lui dintr'un început

Freamătul ei să mă înfrățească în gând — când se scălda în mii de raze cerul, ce-a simțit când dispăru plângând leagânul, de frig ocrotitorul?

Când apărură florile în movul lor mantic, chemate de dragostea călduță a luminii?

O primăvară vreau cu ciripit în codru, cu multă verdeață și multe, multe flori, lauri pentru cei cari vor aduce primăvara fărișoarei mele, primăvară, în sufletul zbuciumat al neamului meu.

Iulia Savatie

ȘTIM TOȚI C'AI ÎNVIAT

Din morți
Știm toți
C'ai înviat
Și ne-ai salvat!

Plecați
Bărbați
Grumazul toți
Și ficcare
Mic și mare

Să'l lăudăm
Și să'l cântăm
Cântați femei

Și ghiocei
Puneți acum
La crucile
Din drum..

Nic. M. Isac

Cristos a înviat

Cad psalmi de dimineață din zările Nvierii,
Și-și lăcrimează cerul belșugul prin grădini
Se'mpărtășesc cu cântec primăverin toți merii
Când schitul risipește prin aier heruvimi...

Stă satul ca un cântec de slavă între culmi,
Cu zorii o maramă de diamant sub creștet,
Se'ncurcă blând zefirul prin verdele din ulmi
Scâncind când vede încă un ram ce-a rămas veșted.

Oglinzile tăcerii s'au spart în bang de clopot
Când un cocoș în templu tăcerea a stricat.
Ploși se'ntorc sătenii cu sufletul un ropot
De bucurii și pace: „Cristos a înviat"

Constantin Mitea

Fragment...

. . . . . .

...E-a ploaie... și frunza e pală...
Un tânăr cu păr de cărbune,
Plângând din ochii de smoală
Povestea pe coarde și-o spune.

Și trist, în chilia din munte,
El stă încuiat dup'o stâncă;
Acolo nu-i drum și nici punte
Să treci o prăpastie-adâncă.

Și pletele-i curg peste umeri —
I-or crește până în călcâe —
Iar anii uita-vei să-i numeri
Și ochii-i s'or face tămâe.

Sandu Stelian

Cantilenă

Albi, heruvimii, din cerul liniștei albe,
Au tresărit sub clopotul unei vechi amintiri;
Sfioase tăcerile au furișat salbe
De cleștar fluid, sub pleoape subțiri...
Cu lumbă galbenă'n sbor luna grea,
Fălfâind resemnarea pe singurul vis,
S'a rugat târziu pentru dragostea ta și a mea,
Și s'a prăbușit la răscruci de abis...
Poate c'ai plâns și tu în noaptea aceasta,
De-aceia mi-e cântecul trist;
Sau poate c'a plâns, veghindu-ți fereastra,
Luceafărul,— inel— în mâini de-ametist...

Constantin Mitea

Vreme de pregătire sufletească

In zilele noastre când popoarele pământului frământate unele în războaie iar altele de grija viitorului, cel mai de preț lucru pe care-l poate dori creștinul este liniștea sufletească.

Aceasta, pentrucă zbaterea generală a lumii cere mari urmări în sufletul fiecăruia, aruncând aci neliniște și necaz, care-i necăjește viața, punându-l tot pe gânduri. Credința, rugăciunea și postul însă îl poate ridica pe om din mijlocul lumii lui, deasupra, aducându-i fericita liniște a sufletului. Se adeverește dar, că tot darurile sufletești sunt mai de preț ca cele materiale căci pe când omului nu-i mai folosesc azi ca înainte bogățiile, *liniștea sufletească*, dacă o are, soarta sa este în altfel decât soarta aceluia care se zbate sub toate gândurile unor zile zbuciumate.

Dar pentru căpătarea a cestei liniști sufletești, foarte necesare omului de azi, biserica ne pune înaintea acestei potrivită vreme de pregătire sufletească a postului celui mare.

Urmați, iubiți cititori în acest timp de pregătire sufletească în vederea primirii sfintelor Patimi ale Domnului nostru Iisus Christos, care de bună voe s'a jertfit pentru mântuirea noastră, în fiecare Duminică la Biserică. Impli-

niți învățăturile care se dau din fața sf. Altar în viața din toate zilele și înălțați-vă cu gândul la bunătatea lui Dumnezeu, făcând în fiecare zi rugăciune în profunzime, și veți vedea ce liniște se lasă sufletească bine făcătoare peste viața Dv!.. Pe când dacă ne lăsăm de greutatea zilelor ne vom simți întotdeauna necăjiți și îngânduraţi.

— Nu mai citesc deloc Părinte, de câtva timp nici un ziar. În locul ziarului, am început psaltirea din care în fiecare zi citesc câțiva psalmi. Dar știți Sf. Voastră câtă liniște am? Când vin și Duminică la biserică, atunci sunt un om fericit."

Acestea îmi spunea într'o zi un om care suferise din cauza preocupării de a cunoaște evenimente, din ziare, se hotărâ într'o zi să nu mai citească nici unul iar în locul lor să citească Psaltirea și să urmeze Duminica la Biserică. Și ce dreptate are acest creștin; căci pe când noi cei mulți suferim, el își înalță sufletul către Dumnezeu și primind în fiecare zi întărire sufletească din psalmii lui David. Prin această liniște sufletească și înălțare, acest om, bun creștin, poate face un mare bine lumii întregi prin faptul că de aci, prin post și rugăciune poate lupta contra puterilor întunericului care au adus afâta avalanșă de necaz peste noi.

Soiul de demoni, care aduce cele mai mari nenorociri oamenilor, însuși Mântuitorul ne spune, *„nu poate ieși decât prin rugăciune și post"* (Marcu cap. 9 V. 29)

Cu alte cuvinte „acestea, *rugăciunea și postul"* sunt armele cu care se poate goni răul cel mare de azi din lume provocat de cei mai îndârjit soi de demoni.

Câți dintre noi însă, cu liniștea sufletească deplină, în vremea aceasta de pregătire sufletească a postului cel mare, vor ca să se înroleze în lupta cea mare a gonirii acestui rău din lume astăzi?

Să fim, iubiți cetitori, cât mai mulți, cât de mulți, căci numai astfel pacea, liniștea și binele omenirii se va instaura mai repede.

In felul acesta, vom ajunge și în fața Sfintelor Patimi, mai buni, mai pregătiți, mai înălțați, ca astfel ceiace noi nu putem face singuri, adică aducerea binelui în omenire, să facă tot Acela care ne-a mântuit pe noi prin jertfa Sa, adică Domnul nostru Iisus Hristos.

Preotul Ion Sachelarescu

BIRUINȚA

de Pr. M. Șerpoianu

Noi, niciodată nu trebue să rămânem învinși. Cu orice preț, trebue să ne ridicăm. Răul nu este ceva, pe care să-l primim cu cinste. „Nu te lasă învins de rău, ci biruește răul prin bine". Rom. XII, 21.

E dureros, că noi suntem forțați câteodată, să neplecăm capul în fața unor împrejurări din viață, pe care nu le putem modifica; da, e dureros. Dar, avem o demnitate omenească și creștinească, care nu ne permite să renunțăm la unele lucruri de preț și care ne sunt impuse. Din această cauză, noi suntem foarte adeseori, în revoltă; desigur, nu contra lui Dumnezeu, ci contra împrejurărilor și lucrărilor vitrege.

Și deaceea, noi suntem stăpâniți, nu de ideia înfrângerii, ci a biruinții.

În fața tristețelor pline de întunerec, în fața vieților pierdute, a sufletelor legate, a înjosirilor și ruinărilor omenești, noi încremenim de durere și chemăm ziua gloriei, când lanțurile vor fi rupte și când „libertatea va fi redată celor însetați".

În fața mizeriilor morale și materiale care au amețit omenirea, în fața corupției sufletelor, creștinilor și societății, în fața bolelor nemiloase care atacă chiar pe micii copilași, în fața otrăvirii sistematice a popoarelor, prin băuturi și literatură rea, noi suntem plini de indignare și suspinăm după ziua gloriei, când răul, tot răul, va fi nimicit și când „Dumnezeu va fi totul în toți". 1 Cor. XV, 28.

Privind toată această devastare a demonului în lume, suspinăm și plângem...

Dar cuvintele: Biruința! biruința! răsună cu glas ceresc în inimile noastre și nu vom avea pace până când, în locul acestui pustiu mort, nu vom vedea o nouă viață plină de dragoste și de biruință, după care noi plângem astăzi. Noi nu vom fi satisfăcuți decât atunci când „moartea nu va mai fi", când ultimul dușman, care este moartea, va fi învins.

Atunci noi vom tresălta de bucuria biruinții. Atunc

învingători şi bucuroşi vom zice: „O, moarte! unde este boldul tău? O, mormânt! unde este victoria ta? Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne-a dat biruinţa prin Domnul nostru Iisus Hristos,

Învierea Domnului Iisus a fost şi este biruinţa asupra suferinţelor luptei contra păcatului, asupra chinurilor crucii şi asupra grozăviilor morţii.

Biruinţa Lui e pentru toţi care voesc să creadă în El, să primească puterea şi ajutorul Lui. Credincioşii Domnului Iisus sunt oameni ai luptei şi ai biruinţei. Ei, niciodată nu se lăsau învinşi. Chiar mormântul n'are putere asupra lor. Deci luptaţi cu ajutorul Domnului Iisus.

BUNA VESTIRE

(*25 Martie*)

După ce au trecut 6 luni dela vestirea de către îngerul Gabriel, a naşterii sfântului Ioan Botezătorul, acelaş înger a fost trimis de Dumnezeu, în cetatea Nazaret din Galileia, la Fecioara Maria, să-i vestească naşterea Mântuitorului lumii.

Fecioara Maria era atunci în vârstă numai de vreo 15 ani; trăise 12 ani la templu, după promisiunea părinţilor săi că vor închina lui Dumnezeu copilul ce le va da la bătrâneţe, şi era logodită cu Iosif, după sfatul preoţilor, slujitori ai templului, ca să fie păzită şi ocrotită, ca o fecioară neprihănită ce era.

In aceşti 12 ani, Fecioara Maria vieţuise în curăţie sufletească şi trupească, învăţase să facă diferite servicii la templu şi citise mult din Sf. Scriptură a Vechiului Testament. Sf. Tradiţie ne spune că citind odată în profetul Isaia, versetul: „Iată, fecioară va rămânea însărcinată, va naşte un fiu şi-i va pune numele Emanuel" (VII 14) se gândea cum se va putea învrednici să fie ea acea fecioară, care să nască pe Mântuitorul lumii, în chip supra firesc, şi se ruga lui Dumnezeu să o lumineze asupra acestei taine: cum va putea o fecioară să nască, fără să ştie de bărbat?

Deaceea când vede pe îngerul intrând la dânsa, şi închinându-se cu cuvintele: „Piecăciune ţie, căreia ţi s'a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată eşti

tu între femei" (Luca I, 28), ea se tulbură mult şi se întrebă ce putea să însemneze urarea aceasta.

Îngerul o lămureşte atunci: „Nu te teme, Marie, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Şi iată că vei rămânea însărcinată şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Iisus" (Luca I, 30-31).

Îi arată apoi şi rolul acestui fiu în lume: va fi cel mai Fiul Celui Prea Înalt, va avea scaunul de domnie a lui David, pe care i-L va da Dumnezeu; va împărăţi peste casa lui Iacov şi nu va avea sfârşit (Idem, 32-33).

La întrebarea Mariei: Cum se va face lucrul acesta fiindcă ea nu ştie de bărbat, Gabriel îi spune că această naştere minunată se va întâmpla prin puterea şi voinţa lui Dumnezeu:

„Duhul Sfânt se va pogorî peste tine. Celui Prea Înalt te va umbri. Deaceea sfântul care se va naşte din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu" (Idem, 35).

Şi pentruca să nu mai fie nici o îndoială în sufletul Fecioarei, îngerul îi dă exemplu pe Elisaveta, care de 6 luni se afla însărcinată, deşi era în vârstă înaintată şi stearpă, „căci nici un cuvânt dela Dumnezeu, nu este lipsit de putere" (Idem, 37).

In faţa acestui exemplu, a acestui argument Maria se pleacă, se lasă în voia lui Dumnezeu, zicând: „Iată roaba Domnului, facă-mi-se după cuvântele tale" (Idem 38

Aceasta este vestea cea bună pe care Biserica noastră a aşezat s'o prăznuim în fiecare an, la 25 Martie. Este în adevăr o veste bună, fiindcă din acel moment se începe înfăptuirea planului Dumnezeesc pentru mântuirea lumii.

Din clipa în care Fecioara Maria a consimţit să fie Născătoarea după trup a Fiului lui Dumnezeu, ea a zămislit în pântecele ei pe Cel neîncăput nicăeri, şi avea să pătimească pentru păcatele întregei omeniri.

Să primească tot creştinul această veste bună cu bucurie, dar şi cu întristare. Cu bucurie că Dumnezeu trimiţând pe Fiul Său să se întrupeze, a deschis tuturor cărarea largă către mântuire, iar cu întristare, fiindcă noi nu suntem vrednici de o aşa mare îndurare, căci privind la faptele noastre, sunt departe de a fi conforme cu învăţătura dumnezeescului Mântuitorului.

Fie dar, ca de acum înainte oricine să ia aminte la ceeace ne cere Dumnezeu prin cuvintele Sfintele Scripturi şi să se poată purta în aşa fel ca să merite cu dreptate vestea cea bună pe care îngerul Gabriel o dă astăzi întregii omeniri...

Toma Culcea

De vorbă cu cetitorii

Dacă s'a făcut vreo greşeală la scrierea adresei dv. vă rugăm foarte mult să ne spuneţi îndată, comunicându ne adresa exactă pentru a îndrepta în registre.

Dacă vă mutaţi, vă rugăm să ne înştiinţaţi îndată arătându-ne atât adresa nouă cât şi cea veche, pentru a putea schimba şi noi în registrele noastre. Numai astfel veţi primi şi mai departe revista.

Cetiţi toată revista cu luare aminte până la sfârşit. Veţi găsi mai multe articole interesante pentru d-v. Uneori tocmai pagina ce n'ai cetit-o e de o importanţă mai mare!

Păstraţi cu îngrijire toate numerele ce le primiţi din revista „noastră", căci veţi strânge o comoară de sfaturi folositoare.

Cetitorul revistei este prietenul nostru. Ajutaţi-ne la răspândirea sfaturilor bune, aducându-ne cetitori noi. Arătaţi revista rudelor şi prietenilor d-v. Să ne scrie şi le vom trimite un exemplar în mod gratuit. Scrisorile se trimit pe adresa redacţiei.

VERSURI DE PRIMĂVARĂ

Primăvara mult iubită,
A sosit iar pe la noi
S'a topit iarăş zăpada
De pe deal de prin zăvoi.
Mii şi mii de floricele;
Au eşit acum prin crânguri,
Iar cocorii prin văzduhuri,
Vin agale; - rânduri, rânduri.
Peste câmpul plin de viaţă,
Soarele din nou zâmbeşte
Iar pe a pomilor mlădiţe,
Mugurelul iar plesneşte.
Sus în slăvi iar se ridică
Drăgălaşa ciocârlie.
Peste tot e numai cântec,
Totu-i plin de poezie...
Sus pe deal şi pe coline,
Lângă turmele de oi,
Vesel se'mpleteşte doina,
Din caval sau din câmpoi.
Primăvară, primăvară!
Toată iarna te-am dorit,
Tu renaşti toată natura!
Îţi urăm; Bine ai venit!

Ion Gh. Plaioagă

Noaptea blestemată

Cufundată în besnă, la ora aceea târzie, mahalaua intona un zumzet monoton, asemeni unei prisace trezite la viață de soarele lui Aprilie.

Ploaia, care nu contenise deloc în ziua aceea, se înteţise parcă acum şi mai mult, lăsându-şi stropii mari şi grei să se spargă'n ferestrele caselor, pe acoperişuri şi printre frunzele pomilor.

Streşinile şi burlanele, răpăiau monocord, trimiţând apa'n cascade să se odihnească în lacurile străzii, cari bolboroseau ca o apă în fiert. — adevărate bălţi, pe cari le descoperea ici şi colo, lumina umedă a vreunui felinar uitat la vreo răspântie de stradă.

Abia deslipindu-şi picioarele desculţe din noroi, Apostol Oblea, grăbea spre casă, înfruntând întunericul şi ploaia.

Pârale abundente de apă se prelingeau prin cutele obrăjilor întâlnindu-se sub bărbia neîngrijită, osoasă.

Din când în când, câinele vreunei curţi, intrigat de trecerea acestui solitar nocturn, isbucnea în două, trei, lătrături, apoi se retrăgea grăbit, cuibărindu-se în vreo marchiză, sau pe cine ştie ce prag de bucătărie.

In noaptea aceasta de smoală, sufletul lui Apostol Oblea aprinsese din nou candela speranţelor...

Cei optzeci de lei — preţul oboselii lui din ziua aceia — pe care îi înodase cu atâta grijă, în cârpa soioasă ce-i servea de batistă, împliniseră această minune.

Muncise mult pentru banii aceştia, dar totuşi acum nu mai simţea deloc oboseala.

Cărase, dela amiază până la miezul nopţii, cu dubla, porumb, la cuptorul de uscat, în magazia grecului Iani Iatropol.

Privise cu jind, cum spre chindie, ceilalţi zilaşi, înfulecau cu poftă şi-i întinse şi lui o pâine.

Iată-l acum şi pe el în stare să-şi cumpere o pâine, ba mai mult, să dăruiască şi el câţiva codri buni, prietenului său devotat câinele, proprietăresii, singurul care se bucura la intrarea lui în acea curte părăginită de mahala.

Intr'adevăr, Apostol Oblea, nu avea şi nu avusese alţi prieteni decât acest animal supus.

Se trezise singur pe lume. Nimeni nu ştia al cui e, de unde a venit.

Nici el nu ştia nimic despre părinţii lui. Copilăria îi fusese o continuă hoinăreală între un azil de noapte şi biserica Sfântul Gheorghe, de unde pentru ajutorul ce-l da îngrijitorului la stingerea lumânărilor sau la scuturatul covoarelor bisericii primea — de milă — un blid de mâncare, cum da Dumnezeu.

Mai târziu, l-a alungat şi dela azil, pentrucă odată, cuprins de furie, spărsese capul unui confrate de nenorocire, care 'şi răsese de meseria sa.

Nici acolo, în azil şi nici aiurea nu l-a ascultat niciodată nimeni, nu l-a sfătuit şi nu s'a spovedit nimănui...

Proprietăreasa de acum — o bătrână, îl amenţa de cum îl întâlnea prin curte c'o să-i încuie poarta şi-o să-i asvârle şi bruma

de lucruri în stradă,..

Singur câinele acela ciobănesc care flămânzea cu zilele ca şi el îl înţelesese..

Uneori în nopţile de gheaţă ale lui Ianuarie, când îl simţea tremurând de frig la uşa odăiţei lui îi deschidea uşa, încet, ca să nu-l simtă nimeni, şi dulăul venea şi se cuibărea alături de el.

Atunci îşi deschidea sufletul Apostol Oblea, şi se spovedea în şoaptă până târziu, aproape de zori, în timp ce dulăul îi urmărea tremurul ritmic al buzelor cu nişte ochi mari, nevinovaţi, şi părea că-l înţelege.

Astfel se legase între cei doi o prietenie mută de totdeauna.

De alaltăieri, răbdaseră împreună, şi Apostol de câte ori îşi privea prietenul părea că-i citeşte în ochi o dojană mută:

„Nici astăzi nu mâncăm nimic?"

Plecase de dimineaţă, hotărât să nu se mai întoarcă acasă fără pâine.

Şi iată că norocul i-a râs după atâta flămânzeală.

In echipa de muncitori zilaşi,a lui Andrei Oacă, care muncea la uscatul porumbului, în magazia grecului, se produsese un gol.

Mikie — ţiganul — fugise, nu se ştie unde, cu fata lui Tricăvioristul, contrar voinţei părinţilor fetei, din care cauză mahalaua ţigănească, cu toată ploaia de peste zi, fusese într'o continuă fierbere.

In locul fugarului, Oacă îl angajase pe el pentru ziua de azi.

Muncise conştiincios, şi acum îndrăsnea să privească altfel viaţa,simţind greutatea celor optzeci de lei în buzunar.

Iată de ce, acum, Apostol, nu mai simţea nici ploaia care începuse să-i pătrundă la piele, nici noroiul care i se încleiase pe manşetele pantalonilor zdrenţăroşi.

Se simţea fericit că soarta îl privase de vreo pereche de sandale, care dacă nu l-ar fi rămas undeva în noroi, l-ar fi împiedicat acum mult, la mers.

Undeva, la capul străzii, se zăresc luminile bulevardului, care acum era tot atât de pustiu ca şi strada pe care păşea.

Incă două străzi la dreapta, şi va putea urni poarta care abia se mai ţinea într'o singură balama.

Dela un timp simţi cum pâraiele de apă încep să i-se prelingă în jos pe corp, sub cămaşă.

Ii veni în gând că până mâine nu-şi va putea usca hainele şi se hotărâ să şi le mai ferească de potop.

Incepu să înainteze pieziş — asemeni unei umbre — pe lângă pereţii caselor, care-şi întindeau ocrotitoare streşinile late.

Se opri lângă o casă din imediata apropiere a bulevardului, hotărât să-şi spele picioarele cu apa care se vărsa abundentă din burlan...

De aici, în câţiva paşi, va fi acasă.

Felinarul din colţ, răspândea o lumină săracă, mată, care nu isbutea să ajungă până la el...

Un ceas, din oraş, lovi tăcerea cu două bătăi scurte şi din nou, noaptea se cufundă în scaunul căruia ploaia îi dădea acorduri de plumb.

Apostol îşi curăţase aproape tot noroiul depe picioare şi se pregătea acum să se avânte din nou, prin ploaie, spre casă, când din dreptul casei de peste drum, răsună scurt un glas răguşit:

— „Stai ! Cine eşti acolo"

Apostol se opri... Cine putea să fie ?...

„ASTRA“ BRAȘOV

— „Eu sunt“ încearcă el să vorbească, dar buzele care nu văzuseră pâinea de două zile, nu avură puterea să trimeată cuvintele până la omul depe cealaltă parte a străzii...

Își dădu seama că ar fi fost inutil să-și rostească numele pentrucă... nimeni nu-l cunoștea.

Aștepță resemnat ca celălalt să vină la el...

Totuși individul de peste drum nu se desiipea deloc din umbra protegutoare, parcă s'ar fi temut de ceva...

O clipă, Apostol, se gândi că cel care strigase la el nu putea fi decât o halmana din partea locului, care probabil așteaptă acum tovarășii, ca să și bată joc și să sperie pe eventualii întârziați...

Presimțirea aceasta i se accentuă și mai mult, devenind aproape certitudine, când observă că nimeni nu se desprinde din întunerec...

Făcu câțiva pași hotărât să-și continue drumul, când din nou tună vocea: „Stai!“

Fără să știe de ce, Apostol, o rupse la fugă străbătând bulevardul împroșcând noroiul pe pereții caselor.

Se auzi în urmă un fluerat ascuțit, modulat, care încetă brusc apoi o detunătură surdă de armă.

Abia acum, Apostol, înțelese ce greșeală mare făcuse. Gardianul depe bulevard îl luase drept borfaș. Se opri.

Auzi în urmă un tropăit înăbușit și peste câteva clipe, o mână se încleștă dușmănoasă în ceafa subțire a muncitorului zilaș, în timp ce teava recea a unui revolver i se sprijinea în coapsă.

Apostol nu încercă nici o împotrivire și așteptă ca agresorul să vorbească întâi.

Din partea cealaltă a străzii un al doilea înaintă spre el. Lumina unei lanterne electrice, îl făcu să închidă pentru o clipă ochii.

O exclamație de mirare și depe buzele celui care-l orbise cu lumina.

— Aha! Tu ?!! Ștefane știi cine-i ăsta? se adresă el celui care încă nu-și descleștase mâna din ceafa nenorocitului.

Apostol nu mai putea înțelege nimic. Încercă să dea o lămurire acestor doi oameni, cari desigur îl confundau cu vreun borfaș, dar cuvintele pluteau undeva departe de ei, și nu le putea ajunge înțr'un birou de poliție, luminat numai de un bec electric, căruia abatjurul îi risipea toată lumina pe o masă învelită cu o coală albastră plină de cerneală, un comisar, mojăia între un teanc de hârtii scrise cu cerneală violetă și o ceașcă goliță de cafea.

Împins de cei doi, Apostol Oblea, se văzu ud, în fața acestui om, care din primul moment, nu-și putu da seama ce se întâmplase.

Însoțitorii zilașului, călcară cu sgomot pe pardoseala încăperii, salutând...

Desmeticit complet din somnul care-l ademenise adineaori, comisarul era acum gata să slujească legea.

— „Ce-i mă?“ se răsti el, mutând o hârtie în partea cealaltă a mesei.

— „Nu știu, Domnule Comisar de ce m'au adus aici“ îndrăsni Apostol, cu un glas care parcă venea din altă lume.

Unul dintre cei care îl aduseră, veni alături de comisar șoptindu-i câteva cuvinte, al căror sens Apostol nu-l putu prinde.

Fața comisarului se schimbă subit, în timp ce mâna îi umbla nervoasă printre registre, căutând ceva.

In cele din urmă trase înfrigurat un registru și-l deschise.

Privirile comisarului alergau alternative dela fața brăzdată de mizerie a lui Apostol, la fila aceea din registru, în colțul drept al căruia odihnea, lipită, o fotografie dreptunghiulară.

— Bravo măi! Se adresă el celor doi subalterni, cari se înclinară măguliți.

Apoi, cu un gest brusc, se ridică depe scaunul care trosni sec, și se apropie, vârând registrul cu fotografie în ochii nenorocitului zilaș, care desigur nu putea pricepe nimic: „îl cunoști".

Ochii lui Apostol se opriră pe fotografia unui chip neîngrijit căruia două sprincene negre, cari se continuau ca o singură linie în josul frunții, îi dădea nu știu ce de ferocitate.

Se uită mirat la cei trei, privi din nou la fotografie, și nu înțelese nimic.

Desigur, că pe omul acesta nu-l văzuse niciodată...

De unde să știe el că fotografia din registru îi semăna puțin când el nu și privi chipul de când se născuse?..

— „Nu-l cunosc Don co... Mai mult nu putu spune.

Două lovituri date cu dosul palmei peste gură, îl făcu să-și înghită ultimele cuvinte.

Enervat la culme, comisarul trânti registrul jos, făcând să-i sară foile, și începu să țipe la el ca turbat.

Cei doi se retrăseseră precauți aproape de ușă, așteptând.

— Indrăsnești să mai minți, bestie, hai?.. La beci! La beci! Las'că-ți desleg eu limba, mâine."

Un gardian îl îmbrânci spre ușă, în timp ce un ultim ghiont al comisarului se înfipse undeva în coaste. In barba țepoasă a lui Apostol Oblea, dintr'o buză plesnită, se prelingea două șuvițe de sânge, ca două firișoare de arnici roșu.

Zăvorul ușii greu, pecetluindu-i captivitatea.

Se lăsă sfârșit pe-o laviță de scânduri, incapabil de a se mai gândi la ceva, de a mai înțelege ceva.

Se afla într'o stare vecină cu nebunia.

Sus, printr'o fereastră îngustă dreptunghiulară, cele două întunericuri, el temniței și-al nopții, își dau mâna...

A doua zi, jurnalele anunțau cu litere de-o schioapă „arestarea fiorosului bandit Iancu Serdău".

Lumea dornică de senzațional, smulgea aproape cu sila, edițiile din mâinile țigănușilor cari alergau înebuniți pe trotuare, cu teancul de ziare sub braț.

Lumina pătrundea prin fereastra de sus, a camerii de captivitate a lui Apostol Oblea..

Tot restul nopții își făcuse fel de fel de presupuneri și totuși nu se lămurise.

Sperase că totul este numai un coșmar.

„Las să-și desleg cu limba, mâne."

Fraza aceasta i se înfipsese ca un cui de foc în memorie, în jurul căreia nu grăia nici un răspuns.

Hotărât, fusese confundat cu cine știe ce bandit.

Sau poate chiar pe el îl căuta poliția.

Se gândi cu groază că va fi dus din nou în fața comisarului care din nou își va descărca nervii, abătând asupra-i o nouă ploa-

le de palme şi ghionţi.

Gândul că nu va putea spune nimic din ceiace voia comisarul îl îngrozi.

Ochii, cari se scăldau acum în apele desnădejdei, privind mai întâiu petecul albastru de cer, care se zărea prin fereastră, apoi se opriră dosiţi pe manşetele hainei încă ude, pe cari sângele se închegase asemeni unor petale veştede de mac.

Un singur gând, un gând de moarte mai încolţea din el.

Undeva, într'o curte părăginită de mahala, un câine urlă a moarte, străjuind uşa unei odăiţe în care de două zile nu mai intrase nimeni.

Un vecin milos îi aruncase peste gard un codru de pâine, dar câinele nici nu s'a atins de el.

O bătrână, ieşi supărată şi-l izgoni, cu un ceot de lemn:

— „Uuo, luate-ar turbarea" Câinele se strecură în stradă printr'o spărtură a gardului, şi-şi trimise privirile să se piardă pe orizontul îngust al străzii.

Aşteaptă ceva. Presimte ceva.

In acelaş birou sobru de poliţie, acelaş comisar; redactează un raport către superiorul său, ca şi când nimic nu s'ar fi întâmplat.

„Am onoare a vă raporta că ancheta în cazul criminalului lancu Serdău, a ajuns la un punct mort, deoarece criminalul, din motive ce urmează a se stabili s'a sinucis, strangulându-se, în camera de arest."

Constantin Mitea

Doine şi strigături

— Din părţile şi jurul Hunedoarei —

Frunză verde foi de fag
Cât mi-a fost bădiţa drag
Nu-mi făcea ţină în prag
Dară dacă l-am urât
Făcea ţină până'n gât...

Mândruţă cu casa'n colţ
Ieşi afară dacă poţi,
Ieşi afară până'n poartă
De vezi dorul cum mă poartă.
Mă poartă din loc în loc
Ca pe - un om fără noroc,
Mă poartă din cale'n cale
Parcă n'am în lume stare,
Fără stare mă tot poartă

Ieşi mândruţă pân'la poartă
Să te strâng odată'n braţă
Şi apoi să mă duc acasă.
Fă mândruţo fă şi vină
Că de doru-ţi n'am hodină.

Câte mândre's cu pieptare
Toate's strâmbe de spinare
Doar a mea-i fără pieptar
Şi oablă ca un jândar.
Hai mândro să ne-avem dragi
C'amândoi suntem săraci:
Eu n'am mamă, tu n'ai tată
Milă n'avem nici odată!

Cules de:
Nic. M. Isac Zlaşti

Bocete bihorene

„Editura Noastră" *De Pr. Vasile Sala*

Venerabilul preot, care face atâta cinste plaiurilor bihorene cu activitatea sa folclorică și literară, a scos de sub tiparul „Editurii Noastre" din București a 52-a carte.

Cartea aceasta face parte dintr'un ciclu de bocete la care a început acum să lucreze spre a le pune în lumina vitrinii literare.

Bocetele, sau mai explicit versurile populare de bocit și regretat morții iubiți din familie, este specificul recunoștinții omului față de om.

Specificul acesta care poate fi privit ca o mare virtute, este foarte natural și pronunțat la locuitorii bihoreni, în mijlocul cărora trăește și autorul.

Părintele Sala a urmărit cu mare atenție acest fel de poezie jalnică și de câte ori a avut ocazia să o audă a reținut-o pe hârtie, pentru ca azi să o admirăm și noi în litera tiparului.

Ingeniozitatea populară a mers până acolo că și-a sintetizat și fertilizat specific și genetic inspirația și creația de versificație.

Genul popular, pe care părintele Sala îl dă la lumina tiparului azi, ca rupt din patrimoniul popular al plaiurilor bihorene, este un gen greu și plin de accente emoționante.

Genul acesta se apropie prin natura creiației sale mai mult de realismul vieții.

Părintele Sala ne încredințează cu aceste poezii de bocet popular că bihoreanul este un element statornic în divizarea sa vitală și că orice înstrăinare dincolo de viață, este moment de adâncă durere și prilej de bocet emoționant la privighere, după mort și la îngropare.

Nicolae Graur

Abonații care au achitat între 10-11 și 10 III-941

Pe sfert an: Jlusti Ioan 25, Rasadean Mihai 20, Nicoară Vasile 20, Carie Vasile 20; Pe jumate an: Ioan Filip comer. 50, Sulică Voicu 50, Ioan Ovesea 50, Gică Vlăsceanu 50; Pe un an: Vosloban Gheorghe 100, Voina Ioan — ucenic 80, Aurel Puiu Cop. 100, Simion Moldovan 100, Camera Agricultura Brașov 100.

(Urmare în Numărul viitor)

RECENZIA REVISTELOR ŞI ZIARELOR

„Luceafărul literar", an. XIV no. 11, a apărut cu un excelent material de orizont academic, în care primează elementul românesc prin valoarea lucrărilor înserate.

Revista este sub directiva d-lui Nicolae Ciraur şi serveşte ca organ de expresie literară al Casei de editură „Editura Noastră" din Bucureşti, Str. David 63 Sub. Mitiţari, — unde îşi are şi redacţia.

„Gând şi faptă" Apărută în număr dublu, prezintă material variat şi bine selecţionat. Găsim numeroase articole, versuri pentru tineretul şcolar. Dorim confratelui „Gând şi faptă" viaţă lungă şi spor la muncă.

„Revista Şcolii" Director M. D. Vasiliu. Apare lunar sub auspiciile Asociaţiei Învăţătorilor din judeţul Botoşani. Revistă cu material privitor la situaţia zilei de azi.

„Păstorul Tutovei" Revistă lunară a Asociaţiei Preoţilor din judeţul Tutova. Revista este bine scrisă, într'o technică excelentă, colaborează : preotul Ion Gh. Chirvasie, preotul Corneliu M. Grumăzescu, pr. Ioan Olaru, pr. Anton Ioan Popescu, pr. Const. P. Beldie, pr. Al. Bardier, Aurel Gh. Stino, Vasile Ţirica, Grigore A. Dumitru, etc.

„Revista Ştiinţelor Medicale" Ne vine cu material bogat în 104 pagini, pe hârtie velină. Fondator Prof. Dr. Ioan Cantacuzino.

„Viaţa" Revistă religioasă. Redactor A. Bişoc.

„Sfonul Românesc" No. 3—4 anul XXVIII.

„Gazeta Refugiaţilor" Director George Gregorian, Redactor-Şef D. Iov. Anul II No. 13—14.

ZIARE

„Foaia Noastră" Director Septimiu Popa. E o gazetă foarte bună pentru cultura sătenilor. (Dacă s'ar putea să nu lipsească din casa nici unui pospodar), scrisă pe înţelesul tuturor, şi cu toate sfaturile pentru gospodari. Apare în fiecare Duminecă.

„Voinţa Banatului" Foaie săptămânală a democraţiei bănăţene. Apare în fiecare Duminecă. Ab. anual 100 lei, scrisă pe înţelesul poporului, cu o mulţime de colaboratori. O recomand cetitorilor cari vor să se aboneze. Redacţia şi administraţia: str. Lenau No. 4 Timişoara !

„Ogorul" No. 155 - 156. Pr. I. G. Alexe, Fondator. Redactor Const. C. Stenstianu. Director Trandafirescu Nămeşti.

„Gorjanul" Anul XVIII No. 8, 9-10. Director Joan Bărbulescu.

„Românaşul" Anul VI No. 5-6 7-8. Director Proprietar Ştefan Oprescu.

„Sfarmă Piatră" Ziar de informaţie şi luptă Românească. Director Al. Gregorian. Anul VIII No. 83-87-91.

„Pierde Vară" Săptămânal de şarjă şi humor. Director Ioan Gregorian.

„Bărăganul" anul XI No. 2 3 941. Director N. T. Tomescu Baciu. Semnează d-nii Ovidiu Christescu (Români), V. A. Basarabin (Cutremurul: mânie cerească), St. L. Popescu - Jean (Artă şi Naţiune). Mihail Lungeanu (Primăvara), Popescu Peppu (Legenda Argeşului) Mihail (Cruce) Nicu Dela (Popular) Vasile Popa (Ţiganul Arhanghel) Vasile Holică (De când sunt negri ţiganii), C. N. Stănescu (Cântec de dor), Nihin (Eu plâtesc), Nicoară Thom Bak (Balada Generalului I. Antonescu), Ionescu Faur (Răvaş).

Dorese revistei „Bărăganului" cele mai frumoase realizări şi credem, că mergând înainte, ne va aduce cele mai frumoase talente.

De vorbă cu cetitorii

Ne bucură faptul că am început a avea material abundent şi variat şi din multe părţi, scrisori de încurajare. Am fi şi mai bucuroşi de toate acestea, dacă s'ar completa însă şi cu susţinerea materială.

Câţi din noi, nu cheltuim la un pahar de vin, la o întâlnire cu prietenii şi pentru multe altele, mai mult de 100 lei; când e vorba însă pentru a da la o revistă 100 lei, tare mult ne cântărim şi ne socotim. Am vrea pentru 100 lei să primim 3-4 ani revista. Să fim mai cu judecată şi mai cu puţină socoteală acolo unde trebuie, că e pentru noi şi cei mulţi, în afară de noi, ce ne urmează de acum înainte.

Sunt prieteni, colegi care au plătit de două şi trei ori. Sunt colegi care nu au achitat de loc. Nu-i drept.

Ca încheiere, rog stăruitor, plata abonamentului, indiferent pe cât timp. Cel puţin pe cât timp au primit. Să vedem bunăvoinţa oamenilor de suflet.

CUTIA CU SCRISORI

D-ra Iulia Savatte: s'a trimis revista No. 5-6 — aşteptăm abonamentul.

Dl. Zbercea Gheorghe: s'a trimis revista No. 5-6 şi o scrisoare; aşteptăm răspuns şi abonamentul.

Const. Milea: rog trimiteţi abonamentul celor doi colegi recomandaţi de Dvs.

Sălăgean Iosif: poeziile trimise de Dos nu le putem publica încercaţi cu altele.

ADMINISTRATIVE

Faţă de greutăţile materiale pentru tipărirul revistei, abonamentul s'a urcat: Un abonament anual pentru intelectuali 100 lei, elevi şi ucenici 80. Instituţii şi Autorităţi 200 anual.

Articolele trimise spre publicare vor fi scrise citeţ şi numai pe o singură faţă a hârtiei. Nu trimiteţi articole politice că ni le refuză cenzura.

Primim colaborarea tuturor celor ce au ceva de spus pentru propăşirea culturii.

Suntem dispuşi a avea corespondenţi în toate localităţile. Cine doreşte să fie corespondent al revistei, în scop de a o răspândi şi a face abonaţi, precum şi a ne ţine în curent cu noutăţile literare, este rugat a trimite 2 fotografii pe adresa redacţiei pentru cartea de legitimaţie.

Domnii autori, editori, sunt rugaţi a trimite câte 2 exp. pe adresa redacţiei pentru recenzie.

Cine face 5 abonamente pe un an, primeşte 1 abonament gratuit.

Cărţi Reviste, Abonamente, se vor trimite pe adresa redacţiei: Com. Dârste Jud. Braşov.

Domnului _____

Com. _____

Jud. _____